

Starší David A. Bednar
Kvorum Dvanácti apoštolů

Duch zjevení

Duch zjevení skutečně existuje – a může působit a působí v našem osobním životě i v Církvi.

Jsem velmi vděčný za inspiraci, se kterou byla vybrána píseň, jež bude následovat po mém proslovu – „Zdali dobrý čin jsem dneska vykonal?“ (*Hymns*, no. 223). Tu narážku chápu.

Zamyslete se nad dvěma zkušenostmi, které jsme většina z nás získali se světlem.

První zkušenost jsme získali, když jsme vstoupili do temné místnosti a rozsvítili jsme světlo. Vzpomeňte si, jak záplava světla v okamžiku naplnila místnost a způsobila, že tma zmizela. To, co předtím vidět nebylo a bylo neurčité, se stalo jasným a rozpoznatelným. Tato zkušenost se vyznačuje okamžitým a intenzivním rozpoznáním světla.

Druhou zkušenost jsme získali, když jsme sledovali, jak noc přechází v ráno. Vzpomínáte si na to pomalé a téměř neznatelné přibývání světla na obzoru? Na rozdíl od rozsvícení světla v temné místnosti se světlo vycházejícího slunce neobjevilo náhle. Spíše se postupně a neustále zvyšovala intenzita světla a temnotu noci vystřídal jas jitra. Nakonec nad obzorem vyšlo slunce. Viditelný důkaz nastávajícího východu slunce však byl zřejmý již několik hodin předtím, než se slunce skutečně objevilo nad obzorem. Tato zkušenost se vyznačuje jemným a

postupným rozeznáváním světla.

Z těchto dvou obyčejných zkušeností se světlem se toho můžeme hodně naučit o duchu zjevení. Modlím se, aby nás Duch Svatý inspiroval a učil, až se nyní zaměříme na ducha zjevení a základní způsoby získávání zjevení.

Duch zjevení

Zjevení je komunikace směrem od Boha k Jeho dětem na zemi a jedno z velkých požehnání spojených

s darem a stálým společenstvím Ducha Svatého. Prorok Joseph Smith učil, že „Duch Svatý je zjevovatel“ a „žádný člověk nemůže obdržet Ducha Svatého, aniž by obdržel zjevení“. (*Učení presidentů Církve: Joseph Smith* [2008], 132.)

Duch zjevení je přístupný každému člověku, který skrze patřičnou kněžskou pravomoc přijme spásné obřady křtu ponořením na odpuštění hříchů a vkládání rukou pro dar Ducha Svatého – a který se s vírou snaží plnit kněžské nabádání „přijmi Ducha Svatého“. Toto požehnání není omezeno jen na předsedající úředníky Církve, ale patří k životu každého muže, ženy i dítěte, jež dosáhne věku zodpovědnosti a uzavřelo posvátné smlouvy, a má v jejich životě působit. Upřímná touha a způsobilost zvou ducha zjevení do našeho života.

Joseph Smith a Oliver Cowdery získali cennou zkušenost s duchem zjevení, když překládali Knihu Mormonovu. Tito bratři zjistili, že mohou

získat jakoukoli znalost, která je nutná k dokončení jejich díla, pokud budou prosit ve víře, s upřímným srdcem, věříce, že to obdrží. A postupem času stále více chápali, že duch zjevení obvykle pracuje tak, že mocí Ducha Svatého nám do mysli a do srdce přicházejí myšlenky a pocity. (Viz NaS 8:1–2; 100:5–8.) Pán je poučil: „Nyní, viz, toto je duch zjevení; viz, toto je duch, jímž Mojžíš provedl děti Izraele skrze Rudé moře po suché zemi. Tudíž toto je tvůj dar; používej ho.“ (NaS 8:3–4.)

Ve vztahu k duchu zjevení bych chtěl zdůraznit výraz „používej ho“. Vliv Ducha Svatého je v písmech často popisován jako tichý, jemný hlas (viz 1. Královská 19:12; 1. Nefi 17:45; viz také 3. Nefi 11:3) a jako „hlas dokonalé mírnosti“ (Helaman 5:30). Protože k nám Duch šeptá zlehka a jemně, je pochopitelné, proč se máme vyhýbat nevhodným sdělovacím prostředkům, pornografií a škodlivým návykovým látkám a chování. Tyto protivníkovy nástroje mohou oslabit a nakonec zničit naši schopnost rozpoznávat jemná poselství od Boha předávaná mocí Jeho Ducha a reagovat na ně. Každý z nás se má vážně zamyslet a s modlitbou zvážit, jak můžeme odvrhnout ďáblova lákadla a spravedlivě používat ducha zjevení ve svém vlastním životě a v rodině.

Druhy zjevení

Zjevení jsou předávána různými způsoby, včetně snů, vidění, rozhovorů s nebeskými posly a inspirace. Některá zjevení obdržíme okamžitě a intenzivně, jiná rozpoznáváme postupně a jemně. Ony dvě zkušenosti se světlem, jež jsem popsal, nám pomáhají lépe pochopit dva základní druhy zjevení.

Světlo rozsvícené v temné místnosti je jako poselství, které

obdržíme od Boha rychle, v úplnosti a vše najednou. Mnozí jsme tento druh zjevení zažili, když jsme obdrželi odpověď na upřímnou modlitbu nebo když se nám v souladu s Boží vůlí a načasováním dostalo potřebných pokynů nebo ochrany. O takových okamžitých a intenzivních projevech se píše v písmech, vypráví se o nich v historii Církve a svědectví o nich najdeme i ve svém životě. Tyto mocné zázraky se opravdu dějí. Tento druh zjevení je však spíše výjimečný než běžný.

Postupné přibývání světla vyzařovaného z vycházejícího slunce je jako poselství, které přijímáme od Boha „řádku za řádkou, předpis za předpisem“ (2. Nefi 28:30). Zjevení nejčastěji přichází v průběhu času po malých dávkách a je udělováno v souladu s naším přáním, způsobilostí a přípravou. Takové projevy od Nebeského Otce postupně a pozvolně „[skrápějí duši naš] jako rosa z nebe“ (NaS 121:45). Tento druh zjevení je spíše častější než vzácný a lze ho vysledovat ve zkušenostech Nefiho, který vyzkoušel několik různých přístupů, než se mu podařilo získat od Labana mosazné desky (viz 1. Nefi 3–4). Nakonec byl veden Duchem do Jeruzaléma, „nevěda předem to, co [učin]“ (1. Nefi 4:6). Také se nedozvěděl vše najednou o tom, jak má postavit loď s nezvyklým opracováním, ale Pán mu „čas od času ukazoval, jakým způsobem [má] trámy lodí opracovávat“ (1. Nefi 18:1).

Dějiny Církve i náš osobní život jsou plné příkladů toho, jak lidé získávají od Pána zjevení „řádku za řádkou, předpis za předpisem“. Například základní pravdy znovuzříženého evangelia nebyly Proroku Josephu Smithovi sděleny všechny najednou v Posvátném háji. Tyto vzácné poklady byly zjeveny ve vhodné

době a tehdy, když to okolnosti opodstatňovaly.

President Joseph F. Smith objasnil, jak se tento druh zjevení projevoval v jeho životě: „Jako chlapec ... jsem často ... prosil Pána, aby mi ukázal nějakou zázračnou věc, a já jsem tak získal svědectví. Pán ale přede mnou zázraky zadržoval a ukazoval mi pravdu, řádek za řádkem, ... dokud neučinil, abych poznal pravdu od hlavy až k patě, a dokud jsem nebyl absolutně očištěn od pochyb a strachu. Nemusel kvůli tomu vyslat z nebe anděla, ani nemusel hovořit pozounem archanděla. Svědectví, které mám, mi dal skrze našeptávání tichého jemného hlasu Ducha žijícího Boha. A podle této zásady a touto mocí bude dávat všem dětem lidským poznání pravdy, které s nimi zůstane, a takto poznají pravdu, jako ji zná Bůh, a budou činit vůli Otce, jako ji činí Kristus. A to nedokáže žádné množství zázračných projevů.“ (Conference Report, Apr. 1900, 40–41.)

My, členové Církve, máme sklon natolik zdůrazňovat zázračné a nápadné duchovní projevy, že možná nedoceňujeme nebo dokonce přehlízíme onen obvyklý způsob, jímž Duch Svatý uskutečňuje své dílo. Samotná „jednoduchost onoho způsobu“ (1. Nefi 17:41) – přijímání drobných a částečných duchovních vnuknutí, jež nám časem a v souhrnu vytvoří žádanou odpověď nebo pokyn, jež potřebujeme – může způsobit, že budeme hledět „za cíl“ (Jákos 4:14).

Mluvil jsem s mnoha lidmi, kteří zpochybňují sílu svého osobního svědectví a podceňují své duchovní schopnosti proto, že se jim nedostává častých, zázračných nebo mocných vnuknutí. Vezme-li v úvahu zkušenosti Josepha

v Posvátném háji, Saula na cestě do Damašku a Almy mladšího, můžeme se možná domnívat, že je s námi něco v nepořádku nebo že se nám něčeho nedostává, zaostáváme-li v životě za těmito dobře známými a duchovně neobyčejnými příklady. Jestliže jste měli podobné myšlenky nebo pochyby, prosím vězte, že jste zcela normální. Jen dál postupujte

kupředu s poslušností a vírou ve Spasitele. Budete-li to dělat, „nemůžete jít špatně“ (NaS 80:3).

President Joseph F. Smith radil: „Ukažte mi Svaté posledních dnů, kteří musejí být živeni zázraky znamením a viděními, aby zůstali pevní v Církvi, a já vám ukáži členy, ... kteří si nestojí dobře před Bohem a kteří kráčejí po nejistých cestách. V pravdě nebudeme

utvrzeni skrze zázračné projevy, ale skrze pokoru a věrnou poslušnost přikázání a zákonů Božích.“ (Conference Report, April 1900, 40.)

Ještě jedna běžná zkušenost se světlem nám pomáhá získat další poznatek o zjevení, jež přichází „řádku za řádkou, předpis za předpisem“. Někdy slunce vychází do zamračeného nebo mlhavého rána. Kvůli zatažené obloze je vnímání světla obtížnější a není možné přesně určit okamžik, kdy slunce vyšlo nad obzor. Přesto máme i za takového rána dostatek světla, abychom poznali nový den a věnovali se svým záležitostem.

Podobně i my mnohokrát obdržíme zjevení, aniž bychom přesně poznali, jak nebo kdy ho dostáváme. Tuto zásadu ukazuje jeden význačný příběh z dějin Církve.

Oliver Cowdery působil na jaře roku 1829 jako učitel v Palmyře ve státě New York. Když se dověděl o Josephu Smithovi a o práci na překladu Knihy Mormonovy, cítil se inspirován, aby mladému prorokovi nabídl pomoc. Vypravil se tedy do Harmony v Pensylvánii a stal se Josephovým písařem. Načasování jeho příchodu a pomoc, kterou poskytl, měly pro vydání Knihy Mormonovy zásadní důležitost.

Spasitel později Oliverovi zjevil, že vždy, když se modlil o vedení, obdržel pokyny od Ducha Páně. „Kdyby tomu tak nebylo,“ prohlásil Pán, „nebyl bys přišel k místu, kde jsi v této době. Viz, ty víš, že ses mne tázal a já jsem osvětil mysl tvou; a nyní, pravím ti tyto věci, abys mohl vědět, že jsi byl osvěcen Duchem pravdy.“ (NaS 6:14–15.)

Tak Oliver obdržel skrze Proroka Josepha Smitha zjevení, v němž mu bylo sděleno, že dostával zjevení. Oliver zřejmě nerozpoznal, jak a kdy pokyny od Boha dostal, a potřeboval

toto poučení, aby lépe porozuměl duchu zjevení. Oliver v podstatě kráčel ve světle, když slunce vycházelo za zamračeného rána.

V obdobích nejistoty a v těžkostech, jež nás v životě potkávají, od nás Bůh žádá, abychom dělali to nejlepší, co dokážeme, abychom jednali – aby nebylo jednáno za nás (viz 2. Nefi 2:26) – a abychom Mu důvěřovali. Nemusíme vidět anděly, slyšet nebeské hlasy ani obdržet ohromující duchovní vnuknutí. Často můžeme postupovat kupředu s nadějí a modlitbou, avšak bez úplné jistoty, že jednáme v souladu s Boží vůlí. Když však ctíme své smlouvy a dodržujeme příkázání a stále důsledněji se snažíme činit dobro a stát se lepšími, můžeme kráčet s důvěrou, že Bůh povede naše kroky. A můžeme mluvit s důvěrou, že nás Bůh bude inspirovat. Toto je částečný význam verše, v němž se říká: „Potom bude růsti sebedůvěra tvá v přítomnosti Boží.“ (NaS 121:45.)

Když vhodným způsobem usilujete o ducha zjevení a jednáte podle něj, slibuji vám, že budete kráčet „ve světle Páně“ (Izaiáš 2:5; 2. Nefi 12:5). Někdy bude duch zjevení působit okamžitě a intenzivně, jindy zase jemně a postupně, a často tak slabě, že ho možná ani vědomě nerozpoznáte. Avšak nehleďte na způsob, jímž je toto požehnání přijímáno, ono světlo, které z něj plyne, osvítlí a rozšíří vaši duši, objasní vaše porozumění (viz Alma 5:7; Alma 32:28) a povede vás i vaši rodinu a bude vás ochraňovat.

Vydávám své apoštolské svědectví, že Otec a Syn žijí. Duch zjevení skutečně existuje – a může působit a působí v našem osobním životě i v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů. O těchto pravdách svědčím v posvátném jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

President Thomas S. Monson

Svatý chrám – maják světu

Těmi nanejvýš důležitými a vrcholnými požehnáními plynoucími z členství v Církvi jsou právě ta požehnání, která přijímáme v chrámu Božím.

Milovaní bratři a sestry, posílám každému z vás svou lásku a pozdravy a modlím se o to, aby Nebeský Otec vedl mé myšlenky a inspiroval slova, která k vám dnes budu promlouvat.

Dovolte mi začít několika slovy o skvělých poselstvích, která jsme dnes dopoledne slyšeli od sestry Allredové a biskupa Burtona a dalších ohledně církevního programu sociální péče. Jak již bylo naznačeno, na letošní rok připadá 75. výročí tohoto inspirovaného programu, který požehnal životu mnoha lidí. Měl jsem tu výsadu osobně znát některé z těch, kteří byli průkopníky tohoto velkého úsilí – muže soucitu a prozíravosti.

Jak biskup Burton a sestra Allredová a další zmínili, biskupovi sboru je dána zodpovědnost pečovat o potřebné, kteří přebývají na území jeho sboru. To byla i moje výsada, když jsem jako velmi mladý biskup předsedal sboru v Salt Lake City, který čítal 1 080 členů, včetně 84 vdov. Těch, kteří potřebovali pomoc, bylo mnoho. Byl jsem velmi vděčný za program sociální péče Církve a za pomoc Pomocného sdružení a kněžských kvor.

Prohlašuji, že program sociální péče Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů je inspirovaný Všemohoucím Bohem.

Bratři a sestry, během této konference jsou tomu tři roky od chvíle, kdy mi byla vyjádřena podpora jako presidentovi Církve. Byly to samozřejmě náročné roky naplněné mnoha výzvami, ale také nespočetnými požehnáními. Mezi ta nejradostnější a nejposvátnější požehnání patří příležitost zasvětit a znovuzasvětit chrámy. A právě o chrámech bych dnes rád hovořil.

Během říjnové generální konference v roce 1902 president Církve Joseph F. Smith vyjádřil ve svém úvodním proslovu naději, že jednoho dne budeme mít „chrámy v různých částech [světa], kde jich bude zapotřebí pro potřeby lidu“¹.

Během prvních 150 let po zorganizování Církve, od roku 1830 do roku 1980, bylo postaveno 21 chrámů, včetně chrámů Kirtland v Ohiu a Nauvoo v Illinois. Porovnejte to s 30 lety od roku 1980, během nichž bylo postaveno a zasvěceno 115 chrámů. Společně se třemi novými chrámy